

Jeneverdagen

roman

Polly Heyrman

Voor Sophia

Copyright © 2016 Polly Heyrman

Jeneverdagen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch of op enige andere wijze, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

ISBN: 9789463420044

Roman. Uitgegeven in eigen beheer bij Yanga.be

Jeneverdagen

“We are all searching for someone whose demons play well with ours”

---Unknown

“Earth to earth, ashes to ashes, dust to dust”

---Prayer

1

Naast de eiken kast in de hal hing een ingelijste foto van zijn echtgenote, net terug van huwelijksreis, narcissen op de achtergrond. Ze glimlacht gelukkig in zwart-wit en hij raakt haar tengere schouder aan.

Antoon Halsma passeerde de foto, zonk in de woonkamer diep in zijn knusse bureaustoel en stak een sigaar op. Met rusteloze blik blies hij rook uit en leunde achterover. Het was tijd om de goede oude tijd op te snuiven. Goede herinneringen, unieke momenten, geen gezaag rond het hoofd, en een kort door de bocht mentaliteit. Hij overdacht de woorden en nam daarna de geluiden in zijn werkruimte in zich op.

In de zithoek strekte Marijke lui haar benen, dan nam ze nog een schep yoghurt.

‘Mijn pillen,’ stamelde ze.

Hij kon nog steeds niet wennen aan het gekraak van haar lage ochtendstem. Sinds haar ziekte vervormden klanken als zeepbellen.

Op de salontafel lag een lege strip pillen. Dokter Bernd Steen zei dat de pillen best vermengd werden in vloeistof, dus stampte Antoon dagelijks een grote hoeveelheid fijn en mengde ze in een soepkom met yoghurt. Hij wist niet juist waarvoor allemaal en telde niet meer na. Ze nam twee soorten pillen in, maar verder was alles wazig geworden alsof

hij de pedalen kwijt was, en zij enkel celverbindingen. Vanop zijn bureaustoel bij het raam sloeg hij haar gade, het donkerbruine haar ongekamd, haar blik op oneindig. Marijke was ziek, diagnose: gaten in haar geheugen en complicaties, een hele boterham. De oplossing lag volgens de medische wereld in stamcellen en verder onderzoek of het gebruik van kokosolie, om het geheugen te smeren, had dokter Bernd Steen er glimlachend aan toe gevoegd.

Het hoge flatgebouw waar Antoon tien jaar van zijn gehuwd leven had doorgebracht, omringd door een toefje groen, lag in de Zwembadstraat; een gelijkvloers appartement. Onmiddellijk in de smaak gevallen bij beiden.

Zijn ochtendritueel bestond uit vier sneetjes brood uithalen, met confituur besmeren en koffie maken. Voor Marijke zette hij ontbijt op haar nachtkastje want ze was slecht ter been. Na het ontbijt wikkelde hij zijn kamerjas rond haar en vergezelde hij haar naar de zitkamer.

Even later reed een vrachtwagen met veel lawaai naar de achterzijde van het gebouw, waar zich de kijktuin bevond. Iemand brulde, een motor ronkte en een metalen ladderlift klapte zoemend uit. Een stem uit de hoogte : ‘Zakken Jos.’

Uit de verhuiswagen verschenen stoelen, zorgvuldig op een ijzeren plateau geplaatst. De stukken daverden even later met de buitenlift omhoog. De liften van het hoge gebouw waren klein en voor bewoners verboden deze

te gebruiken voor een verhuizing. Een mens moest zich behelpen.

‘Ze moeten meer stapelen, efficiënter zijn,’ stuurde Antoon hen in stilte aan, terwijl vanuit de nabije keuken het vertrouwde geluid van de oude pruttelende percolator weerklonk. Buiten klom een meubelstuk rugwaarts de hoogte in - antiek aan de poten te zien. Tegen het hout leunden twee grote kartonnen dozen. Iemand moest verhuizen, een nieuwe buur kwam hierboven wonen. Het leven gaat zijn gangetje, flitste door hem heen, en even later tikte hij ritmisch een deuntje op de armleuning van de bureaustoel bekleed met bruin simillier. Van hieruit had hij zicht op de kijktuin. Terwijl het eerste licht door het raam van de benedenverdieping viel, waar de houten roede iets te laag bevestigd was, doofde de straatlantaarn. Enkele blaadjes aan de boom in de tuin, extra belicht door het kunstlicht, hingen er nog; verder was de boom volledig kaal. Waterdruppels als sterren op het glasraam gekleefd, verhulden het uitzicht als een waas.

Minuten verstreken en dan opende de voordeur. Een witte hond, een middelgrote terriër die de hal bewaakte, blafte. Olivia, de ingehuurde Poolse poetsvrouw, die zich op dinsdag en donderdag met een reservesleutel binnenliet, legde haar jas op een tafeltje in de gang en liep log zijn richting uit. Ze werkte hier pas drie weken en zag er vermoeid uit, iedere keer als hij omkeek, richtte ze haar nerveuze blik op hem. Even later klikte Olivia de digitale radio aan in de bijkeuken. Marijke genoot van een klassiek deuntje, haar kin wiegde ze heen en weer.

De ladderlift was gepasseerd en hij verheugde zich op een nieuwe lading. Indien de goederen naar het zesde moesten, zo hield hij zijn

gedachten bezig, dan zal het vier minuten duren of zelfs vijf. Indien ze naar het twaalfde moeten, dan zal het de helft langer zijn. Hij tuurde in afwachting de mooie kijktuin in.

‘Ken je die nieuwe die hier komt wonen?’ vroeg hij.

Marijke sloeg haar benen over elkaar. ‘Ik ken hier niet iedereen in het gebouw hé, ik ben geen conciërge meer. Trouwens, wanneer ga jij eindelijk eens syndicus worden?’ Ze keek hem aan terwijl hij rook uitblies.

‘Ze willen mij eren in het parochiezaaltje.’

Marijke antwoordde niet. De nakende plechtigheid, een persoonlijk eerbetoon, belande haar niet aan, toch niet zoals vroeger. Enkel haar wens telde, Antoon als syndicus in het gebouw. Hij had subtiel het onderwerp veranderd omdat de uitdaging groot was, en eerlijk gezegd de ervaring ontbrak hem om het te schoppen tot syndicus.

‘Weet je nog Marijke, onze huwelijksdag, hoe schandalig mooi die was? Ik ken de speech bijna van buiten. Een tekst van mijn hand.’ In de tekst die hij had geselecteerd voor de herdenking, een huwelijkspeech, onderstreepte Antoon de titel met rode pen. Een goede vriend van hem die intussen was overleden had de tekst op hun huwelijk voorgelezen.

De speech las als volgt:

“Marijke en Antoon. Antoon en Marijke. Dames en heren, familieleden, vrienden en genodigden. Op deze heuglijke dag ben ik blij het woord mag nemen en een goede vriend en zijn kersverse vrouw mag feliciteren. Het is nog niet zo lang geleden dat hij en ik samen de

buurt van de Sint-Janswijk verkenden op zoek naar tamme kastanjes en kinderfietsen zonder slot. Hij was toen negen, ik acht. Op zo een van die grimmige herfstdagen vertelde hij mij van zijn plannen om brandweerman te worden. Wist ik veel dat hij in de uitvaartbranche zou eindigen. De dapperheid die hij toen uitstraalde is wel wat weggeëbd, maar zijn humanitaire ingesteldheid is gebleven. Ik ken geen ander mens die zo gemakkelijk hulp aanbiedt als Antoon. Over zijn eerste liefde kan ik kort zijn. Ze zat bij hem in de klas en hielp hem met elke huistaak. Ook veterstrikken kon ze goed. Ze spraken af op de speelplaats en wisselden van boekentas. Hij at haar boterhammen met krab en zij zijn boterhammen met confituur. Later vond Antoon een briefje waarin ze het uitmaakte. De dag dat mijn goede vriend Toon Marijke ontmoette, was een vakantiedag. Ze zagen elkaar voor het eerst in het buitenland. Beiden waren ze ingescheept op een cruiseschip dat havens op de Middellandse zee aandoet. Hij wilde uitstappen op een van de Italiaanse eilanden en Marijke was in haar hut gebleven omdat hij bij het zwembad haar naam was vergeten. Nochtans heeft zijn hoffelijkheid het tij doen keren. Marijke, onze mooie bruid hier rechts van mij, is op razend tempo nog van boord kunnen gaan om daarna, hand in hand uiteraard, met hem het eiland te gaan verkennen. Was het op Malta? (vraag aan het publiek). Ik mag het vergeten zijn en het mag mij vergeven zijn want drie maanden geleden deed hij haar een huwelijksaanzoek op Belgische wijze. Door een microfoon riep hij haar naam af in een speciaalzaak, voorafgegaan door de boodschap, 'droge voeding, kassa drie'. Aan de kassa zelf ging

hij door zijn knieën met een andijvie in de ene hand en in de andere een kartonnen doosje. Ik dien hierbij te vermelden dat de bruidegom het nagelaten heeft om ook maar enige aankoop te doen. De rest van het verhaal is u bekend: Marijke, toen nog kassierster, zei volmondig ja, onder toezicht van alle aanwezige kooplustigen.”

‘Zal ik er iets aan veranderen, Marijke, nu het nog kan? Ik heb hem opgesnord voor de herdenking. Ze moeten iets van me hebben, ze gaan me herdenken als ceremoniemeester, en willen ook oude gedichten hebben die ik heb voorgelezen op het kerkhof. De burgemeester heeft dit jaar mij geselecteerd. Ze hadden ook de Chinees van de overkant kunnen kiezen maar de eer is gek genoeg mij te beurt gevallen.’

Marijke knikte. Tevreden legde hij de pen neer. Het was gestopt met regenen. Verspreid op de werktafel voor hem lag zijn manuscript, deels gebundeld in elastiek. Ernaast een stapel papier, om zijn signatuur op te oefenen: A. J. Halsma, volgens zijn echtgenote een handtekening als een opspringend insect. Afkomstig uit Nederland, had hij iets met initialen. Een kleine voorbereiding op de functie van syndicus, noemde hij het zelf, ooit een diepe wens van Marijke. Buiten werd de verhuis afgerond, klapte de ladder in. Olivia, de poetsvrouw, riep een woord van afscheid vanuit de gang. Ze bleef nooit lang.

‘Mijn pillen,’ prevelde Marijke.

Hij haalde een strip pillen uit het medicijnkastje en verpletterde ze een voor een met een marmeren stamper op een houten plank in de

keuken. Een geur van muffe kalk en munt prikkelde zijn neusgaten. Marijke lag intussen op de zetel in foetushouding. Ze zag er verzwakt uit en sinds de diagnose van dementie had ze een vervelende tic gekregen, schudde haar hoofd als een kalkoen zijwaarts en haalde dan diep adem. Hij ging naast haar zitten en hield haar hand vast.

‘Je ziet er bleek uit.’

Ze antwoordde niet en Antoon handelde meteen, uit ongerustheid. Hij rende naar de keuken, hakte nog even op de pillen door en verplaatste het witte poeder naar een soepkom, schraapte de inhoud van een kwart pot yoghurt leeg in de kom. Dan hoorde hij gekreun, snelde Marijke te hulp, tilde haar rechtop en liet dan lepel per lepel van het mengsel tussen haar lippen glijden. Na een dankbare blik op haar gezicht slaakte hij een zucht van opluchting. Dit is wat ze wilde. Drie minuten verstreken. Haar ogen flitsten van links naar rechts, het verdoofde hoofd zwenkte voor een laatste maal zijwaarts en dan werden haar ogen star. Ze viel voorover in zijn armen en hij hapte naar adem. Als een bezetene schudde hij haar door elkaar, maar ze bewoog niet meer. Hij riep haar naam, voelde haar lichaam zwaar worden tegen zijn armen en duwde haar zachtjes terug op de zitbank. Ze lag op haar zij nu, haar ogen open. Hij panikeerde en bleef vijf minuten lang verstijfd zitten, en bad opdat ze zo dadelijk weer terug zou opstaan.

‘O God, ik hoop...’

Trillend van kop tot teen belde hij de ambulance. Zijn stem haperde als hij zijn naam uitsprak en de telefoniste het adres noteerde.

‘Antoon Halsma. Klopt ja. Wees snel, ik denk dat ze het niet zal halen.’

Terwijl hij wachtte op de ambulanciers en de huisarts haalde hij een deken uit de berging. Eerst trok hij de kamerjas van haar lichaam dat niet meewerkte, daarna schikte hij de deken rond haar. Hij had instructies gekregen van de dame van de hulpdienst aan de telefoon om haar warm te houden.

‘Ik heb haar in een deken gewikkeld,’ hoorde hij zich even later in de hoorn zeggen, ‘wat kan ik nog doen?’

Toen ging de bel. Twee paramedici stonden aan de voordeur met zware tassen. Ze onderzochten haar lichaam terwijl de dokter aanbelde.

‘Kom binnen dokter,’ sprak hij geëmotioneerd. ‘Het gaat om Marijke. Ze is..’ Tranen sprongen in zijn ogen.

Even later riep hij en schreeuwde hij vanuit de keuken: ‘Marijke, hou voll!’ Hij ijsbeerde rond en wist zich geen houding te geven. De dokter riep Antoon.

‘Aan wat is ze overleden?’ vroeg Antoon gehaast terwijl hij kwam aanlopen en snel zijn betraand gezicht droogwreef. Hij besepte dat het de verkeerde vraag was. Steen zou evengoed de vraag aan hem gesteld kunnen hebben.

Vijf minuten waren verstreken sinds hij de dokter had binnengelaten. De ambulanciers hadden geprobeerd om haar ademhaling terug op gang te brengen. Hun interesse ging nu naar de pillen op het tafeltje. Stilzwijgend nam de huisarts over, bevoelde haar

pols, keek in haar ogen en duwde op haar buik onder haar roze pyjama. Hij hield haar hand geruime tijd vast, loerde ongegeneerd in haar mond. Antoon voelde een sprankel van hoop in zich opwellen dat alles goed kwam.

‘Neemt ze die zelf in?’

‘Marijke neemt ze zelf uit het medicijnkastje en daarna uit het doosje.’

‘Ze is bezweken. Hartstilstand, vermoedelijk.’

Antoon luisterde met grote ogen die van Marijke naar de dokter gingen. Bernd Steen bestudeerde doosjes met pillen op het tafeltje en stak ze in zijn doktersetui. Hij stond op, maakte zich klaar voor zijn vertrek, klikte zijn doktersetui dicht. Daarop vroeg hij: ‘Hoe ga je haar begraven? Kist of urne?’

De dokter wist maar al te goed dat Antoon als ceremoniemeester erop zou staan om de begrafenis zelf te regelen. Harde taal gezien de omstandigheden. Antoon verstarde.

‘Geen natuurlijke dood in ieder geval,’ ging de dokter verder en kribbelde iets op een vel papier.

‘Ik kom adem te kort.’ Antoon greep naar zijn keel en ademde krampachtig, zijn schouders gingen hierbij op en neer. Onmiddellijk voelde hij fysieke pijn, een lichaamsholte kreeg klappen. *Zo werkt het lichaam.* Hij wees naar zijn buik, deed enkele stappen opzij om zich van zijn vrouw af te zonderen, alsof hij niet wilde dat hij haar hoorde.

‘Hierachter zit niets,’ stelde Steen hem gerust. Antoon lokaliseerde en de oudere geneesheer duwde met soepele vingers.

‘Een mens heeft dagelijks zeventigduizend gedachten die zich kunnen omzetten in pijn,’ zei Steen gewichtig. Dat is normaal in een mensenleven. Gedachten, indrukken en interpretaties van de directe en indirecte omgeving kunnen zich manifesteren en als een gewei van een hert aangroeien.’

Hij keek de dokter verschrikt aan. De ongeneesbare categorie waartoe hij behoorde was vergelijkbaar met een psychiatrische patiënt die niet gehoord werd.

‘Ik heb dagelijks zeventigduizend ideeën,’ herhaalde Antoon, terwijl de doktershand richting jaszak ging, attributen wegstoppend, nodig voor een echte patiënt.

‘Ik moet je geruststellen, het zijn vaak dezelfde gedachten.’ Antoon bestudeerde het lichaam van zijn vrouw op de zetel, zakte naast haar in elkaar. Even keek de huisarts bezorgd, daarna richtte hij zich tot de ambulanciers in felgeel pak.

Zorro, de terriër die ze samen hadden, blafte wanneer de huisarts instructies gaf aan de ambulanciers om het lichaam van Marijke op een brancard te leggen. De man die vooropliep, zei: ‘een verdacht overlijden,’ en de tweede knikte.

‘Dokter, geen autopsie alstublieft, ik smeeek u.’ Antoon schreeuwde maar niemand scheen te luisteren. De hond blafte zolang, tot de dokter vond dat hij maar eens moest opstappen.

Ze namen haar mee, en Antoon bleef thuis achter.

2

Met veel moeite stond hij de volgende ochtend op, wreef in zijn ogen en zette het ontbijt klaar, voor hemzelf en Zorro. De hond had zich altijd gehecht aan Marijke en volgde Antoon nu op de voet, het appartement door. De begrafenis moest geregeld worden. Een doodsbrief opgesteld, een gesprek met een priester, een doodsprent uitgezocht. Een foto die hem voor altijd aan haar dood zou herinneren. Zijn gedachten kwamen niet verder dan ‘een mens heeft dagelijks zeventigduizend gedachten’, de woorden die hij had onthouden toen gisteren dokter Bernd Steen in allerijl was ontboden en dat hij nu alleen aan tafel zat, verward en verdoofd met een hond die zich evengoed verweesd voelde. Marijke, gisteren gestorven, in zijn armen. Ze had *zeventigduizend gedachten per dag*.

En de politie zou hem op de hielen zitten, het parket, de rechtsstaat, aangezien het woord autopsie was uitgesproken. Autopsie, een vreselijk woord. Het strookte niet met een mooie begrafenis en het bezorgde schuldgevoelens. Had ze niet gewoon een hartinfarct gehad? In ieder geval moest hij de dokter spreken voordat de autopsie zou plaatsnemen. Zijn blik ruste op hoge stapels archiefdozen, bedoelt om krantenartikelen en ongeopende enveloppes in te bewaren, die ooit achteraan het bureau strandden, alsof de tijd het zo gevraagd had om bepaalde zaken uit het verleden bij te houden. Antoon nam zijn gedenkschrift en zilveren pen ter hand en besloot een passage te

schrijven over datgene wat gebeurd was. Hij richtte allereerst een brief aan de dokter.

Beste dokter Bernd Steen

U heeft me gisteren toevertrouwd dat mijn vrouw is overleden aan een hartstilstand. Of dat dit een mogelijkheid is. Marijke heeft een goed hart, dat weet u. Laat ons duidelijk zijn dat het plotse overlijden te wijten is aan een zenuwmiddel dat ze heeft ingenomen, pillen waarvan ik het bestaan niet afwist. Het is niet gepast om dit allemaal te gaan onderzoeken want ik heb mijn beslissing genomen en wil haar een deftige begrafenis schenken. Ik ga voor een mooie zwarte houten kist met afwerking in vernis. Wanneer het u past haal ik haar lichaam op om de begrafenis tot in de puntjes te regelen. Mijn vertrouwen in uw bijstand en advies is onbeschaamd. Hiervoor wens ik u zelf met valuta te belonen.

Uw vriend, A.J.H.

Bernd Steen was een man die hij al jaren kende. Een vijftiger met een praktijk aan de overzijde van het Leopoldpark. Zijn zoon had samen met Kenny in de klas gezeten.

Er werd aangebeld. Met tegenzin slofte hij naar de voordeur. Dirk Bonhaards, befaamd in de Residentie als de man die alles kon, kauwde op een stuk zelfgebakken lookbrood. Spierbundels leunden ongevraagd tegen zijn deurlijst aan.

‘Een oude vrouw zit vast in een van de liften in het gebouw.

Jouw beurt om de held uit te hangen. Een leuke klus vroeg in de ochtend.’ Bonhaards onaangename staccato stem bleef hangen als hardnekkige mist uit een rookmachine. Zijn bezweet ochtendgezicht met bakkebaarden die bij een andere generatie hoorden, hielden dichterbij toen hij het laatste restant brood doorslikte en vol zelfvertrouwen aan een te lange oorlel pulkte. Zijn peperkleurige haren vertoonden grijze strepen en eindigden in een elastiek.

Een jaar geleden sleepte Bonhaards een Michelin-ster in de wacht voor verdiensten in restaurant ’t Stoofpotje. Frietjes met steak en salade, ambachtelijk bereid, kruisvaarders verloren tussen culinaire orgasmes. Zijn menu kon Antoon appreciëren maar niet zijn daden. Hier in het flatgebouw werd niet gemarineerd of opgeschept, het reglement van de Residentie was het enige dat telde. Als iemand van de mede-eigenaars Antoon een hak wilde zetten dan was het chef Dirk Bonhaards en zijn vrouw. *Twee wratten op één gezicht.*

Ze lazen elk om beurt de krant en gingen elkaar verbaal te lijf: “Schat, je raadt nooit wat er in Japan is gebeurd.”

Dirk, die net zoals Antoon de hoop koesterde om in de raad van de mede-eigenaars te zetelen, had vorig jaar zijn wagen niet willen verzetten toen een medebewoner hem persoonlijk vroeg de oprit naar de fietsenstalling vrij te houden. Het incident had tot een woordenwisseling geleid. Respect voor enige vorm van zwakte tolereerde Antoon niet en dus bezorgde hij hem een schaafwond door de dubbele deuren in de hal voor zijn neus dicht te smijten. Het voorval lag ongetwijfeld vers in het geheugen want het voorhoofd van

de deeltijds chef vertoonde een litteken.

‘Je vrouw is dood,’ zei Dirk.

‘Ze is naar een betere plaats.’

‘Geloof je dit nu zelf?’

‘Ach wat,’ mompelde Antoon, ‘zwijg man’, balde zijn vuisten en draaide zich om.

Dirk grijnsde nog wat na en ook hij droop af. ‘Je zal het maar meemaken,’ zei hij tegen zichzelf en liep naar de brievenbussen om te kijken of de postbode al was langsgekomen.

‘Help!’

Het hulpgeroep van de persoon die vastzat in de lift ging door merg en been. Dirk had gelijk, er zat iemand gevangen in een van de twee liften in het zestien verdiepingen tellende flatgebouw. Tegen zijn zin verliet Antoon zijn goed verwarmde woning. Om de lift te repareren, en om het goede voorbeeld te geven van een voorbeeldige syndicus in spe, moest hij naar de liftkast op de zestiende om de veiligheidsprocedure te overlopen. Soms vervloekte hij het gangbare ‘gemeenschappelijk oplossen van problemen’ dat in het hoge flatgebouw van toepassing was, het drukken van kosten, alsof je in een communistisch land woonde, waar iedereen baat bij zou hebben. Het was duidelijk dat de huidige externe syndicus werd betaald om te niksen.

De tussendeuren stonden open. Op de glazen deur was met plakband een herinneringsmededeling aangebracht, nu het herfstseizoen eraan kwam. Met het oog op stookkosten moesten inwoners en bezoekers van de Residentie deuren gesloten houden. In de ruime hal viel het

schijnsel van de verlichtingsarmatuur op, dat een ziekelijk geel effect gaf, alsof je door de gangen van een derderangs ziekenhuis liep.

Vanuit de linker zuilen-kolom klonk zwak geroep. Plots liep een horde kinderen de trap af in de grote hal. Ze woonden op de zesde. Talloze brieven had de beheerraad reeds gestuurd om de ouders erop te wijzen dat vieze vlekken maken op ramen in gangen en op spiegels in liften niet tot de mogelijkheden behoorden. Ze vormden een hecht leger. Met een leeftijdsverschil van amper een jaar, droegen ze ongestoord elkaars afgewezen onderlijfjes, grijze slabbetjes en onderbroeken, trotseerden schoenen met riempjes of veters die los zaten en krijsten als eksters. Uitgedost in een skibroek met een gilet erover, leidde hun moeder gehurkt twee seconden hun aandacht af om een sjaal en mutscontrole uit te voeren. Een meisje, van ongeveer zeven jaar met vlechtjes, haakte zich los uit de familieroedel en zette na een sprongetje beide handen op de grond. Kort daarna ging een oudere broer als een rad de lucht in en kwam lomp neer tegen de poten van een bankstel. Intussen controleerde Antoon de staat van de ondergrond. De geblokkeerde lift was uit zijn gedachten verdwenen en hij bestudeerde de tegelvloer in de hal op het gelijkvloers in klassiek dambord, grotendeels bedekt met tapijt van Oosterse makelij, vol onuitwisbare vlekken. Hij noteerde in een notitieboekje dat de uitstraling en de kwaliteit van het tapijt in preciaire toestand was.

‘Chronisch,’ zei hij tegen zichzelf terwijl een hand over de grootste vlek ging. ‘Een ongelukje is snel gebeurd. De regel ‘huisdieren toegelaten’ in het huishoudelijk reglement, wordt door de jaren heen

nadrukkelijk nageleefd. Wie heeft hier geen hond?’

De volumecapaciteit van de hal, bij dag en nacht goed verlicht, kon hij uitdrukken in cijfers. Volgens de huidige conciërge die het werk van zijn vrouw Marijke sinds haar mentale ziekte had overgenomen, was de grote inkomhal de plek bij uitstek om te roddelen over de stand van zaken: ziekten, de problematiek van en in het gebouw, zaken die niet door de beugel konden, wie er naar de kapper was geweest en hoe geweldig men er vervolgens uitzag. Een kruispunt waar links en rechts vermengde (de hal met een lift links en een lift rechts vormde de splitsing tussen de twee delen), mensen van aparte rassen die anders nooit in dezelfde lift stapten. Naast de hoge bruine bakken met plasticen fantasieplanten stond een emmer met water en dweil in, een teken dat de conciërge, die Anita heette, in de weer was of er op ieder moment aan ging beginnen. Het poetsen van het gebouw was haar taak.

Druk marcheerden de kinderen de gang uit, sommigen twee aan twee, in gesprek over waar ze naartoe gingen. Een begroeting liet hij na, ze zeiden toch niets terug. Vandaag vertrokken ze wellicht vroeg naar het park om de speelplek voor zich alleen te krijgen. Als hij delinquenten zag, schoot zijn geheugen in actie: ‘Was ik vroeger een braaf kind?’ vroeg hij zich af. De jongste achteraan met een fopspeen, staarde hem recht in de ogen, toen het om-hulp-geroep omsloeg in een dramatisch gejammer, hoorbaar tot in de hal. Twee van de kinderen bleven even op de drempel staan, de toegangspoort. Antoon volgde hen automatisch en staarde afwezig de tuin in. Meeslepend pragmatisch